

Siklósi András

Sok húhó semmiért, avagy Gaudi esete Pásztorral, Bayerrel és Áderrel

Régóta hangoztatom, hogy amennyiben nem tudjuk megvédeni utolsó nemzeti kincsünket, a magyar földet a külföldi felvásárlástól, akkor gyarmatosításunk befejeződik, mi pedig hontalan koldusok leszünk a saját országunkban. Ezek a „politikuskák” csúfolt vigécek, akik a gengszterváltás óta uralkodnak rajtunk, már minden közös jussunkat „elprivatizálták” vagy elkótyavetyélték, s mostanában a magántulajdonunkból, maradék tartalékainkból próbálnak kiforgatni bennünket, különböző alattomos trükkökkel. Annak idején azt is fennhangon hirdettük néhányan, hogy az Európai Unióba sem szabad belépünk ilyen megalázó csatlakozási feltételekkel, sőt lehetőleg sehogyan sem. Az eltelt 10 év fényében világosan látszik, hogy mennyire igazunk volt ebben is, hiszen eddig az EU-tól semmi jót és hasznosat nem kaptunk, viszont lassanként mindenünket elveszik, ipari és mezőgazdasági termelésünket lezüllesztik, ugyanakkor bővlikkel, hitvány termékekkel, sőt közönséges szeméttel árasztanak el bennünket. Ebbe a tragikus folyamatba a nálunk sokkal erősebb nagyhatalmak is beledöglének, nekünk pedig egy totálisan szétroncsolt immunrendszerrel semmi esélyünk sincs, hogy méltóképpen ellenálljunk, ill. fölvegyük a (piaci) versenyt mohó megszállóinkkal. Már minden téren a végpusztulás szélén állunk, s „választott vezetőink” ahelyett, hogy tennének valamit sorsunk jobbra fordításáért, gyalázatosan asszisztálnak brutális kifosztásunkhoz s anyagi-szellemi-lelki tönkretételünkhöz.

Ilyen lehetetlen körülmények közt, amikor legnagyobb ellenségünk a mindenkori áruló „elitünk”, mely gátlástalanul kiszolgálja idegen eltipróinkat, bizony nem sok reményünk maradt a pozitív változtatásra, a nemzeti fölemelkedésre és megmaradásra. „Tetszettek volna forradalmat csinálni!” – vágta a képünkbe **Antall József**, az első főgazember, s a környezetében senkinek

sem jutott eszébe, hogy megfeleljen erre azzal, hogy „tetszett volna inkább becsületesen kormányozni”, akkor nyilván nem jutottunk volna idáig, és később sohasem jöttek volna vissza a

Horn Gyulához, Medgyessy Péterhez, Gyurcsán

y Ferenc

h

ez,

Bajnai Gordon

hoz fogható, velejükig rothadt vérszívóink. S valószínűleg

Orbán Viktor

sem készülődhetne ekkora göggel immár harmadik kiskirályságára. A népünk zöme megfáradt, fásult és közönyös minden iránt, s már azért sem hajlandó tenni semmit, hogy végzetes nyomorából, rabszolgaságából kikerüljön. Ez a diagnózis még azokat is elkéséríti, akik egyébként tisztán látnak, s akár lépni is készek volnának nemzetünkért, mert értelmetlenül vágóhídra vagy temetőbe menetelni – nagyon helyesen – még ők sem akarnak. Valójában nagyon kevés „demokratikus” eszközünk maradt arra, hogy kitörjünk ebből a katasztrofális csapdahelyzetből. Tüntetni, fölvonulni még lehet ugyan, de jobbára ez is csak pótcselekvés, mert az össznépi fölkelést és szabadságharcot nem pótolhatja. Márpedig az eddig elsikkasztott rendszer- és államformaváltást, valamint az igazságtételt nem úszhatjuk meg, ha a zombi-léten túl egy elfogadható, őseinkhez méltó életformát szeretnénk megvalósítani magunknak. Rosszul teszi tehát, aki közönyösen vár a sült galambra, netán arra, hogy mások majd neki is kikaparják a gesztenyét, miközben ő a legcsekélyebb kockázat és áldozathozatal nélkül ül a babérjain.

Gaudi-Nagy Tamás, a Jobbik volt képviselője (akit most vitatható módon kihagytak a párt EP-listájáról), az előző parlamenti ciklusban az egyik legaktívabb és legelszántabb szószólója volt az összmagyarság ügyeinek. Mandátum híján erre már nincs módja, alighanem ezért is szervezett egy tüntetést termőföldjeink védelmében, amit a fineszes kétharmad könnyelműen (vagy inkább szándékosan!) elmulasztott. Noha szavakban azt hirdetik, hogy mindent elkövettek azért, hogy kizárják a spekuláns fölvásárlókat, azaz földjeink továbbra is jó eséllyel hazai tulajdonban maradhatnak; a valóság ellenben az, hogy 2014-05-01 után semmi jelentősebb akadályja sincs annak, hogy bárki tetszőleges mennyiségű földet szerezhessen nálunk, majd ezeken az összeragasztott latifundiumokon akár génkezelt gabonaféléket termesszen, avagy izraeli mintára kibucokat szervezzon. A magyar paraszt pedig éhbérért robotolhat egykori birtokán, vagy nincstelen földönfutóként elindulhat a nagyvilágba biztonságos megélhetést és új otthont keresni. A május 6-ai Kossuth téri demonstráció éppen egybeesett az országgyűlés alakuló ülésével, ezért a résztvevők néhány arra járó, ingyenélő képviselőről és egyéb tisztségviselőről „leszedték a keresztvizet”. Így került sorra

Pásztor

István

is, akit

Áder János

hívott meg az első ülésnapra, s aki pechjére áthaladt a tüntetés területén, ahol őt szidalmazták és leköpdösték viselt dolgaiért. Nem állítom, hogy bárkivel szemben ez vonzó és követendő magatartás, de annyira azért nem szörnyű, hogy bárhol Európában megbotránkozhatnának rajta; mivel az állítólagos demokráciában az efféle reagálást minden közéleti szereplő köteles eltűrni, főként, ha alapos okot ad rá.

A rossz Pásztor ugyanis a délvidéki magyarság legnagyobb pártjának (VMSZ) elnöke, aki nem kis felelősséggel tartozik ottani véreink helyzetének alakulásáért. Ám ő ahelyett, hogy valós eredmények elérésén fáradozna, eladta a lelkét az ördögnek, vagyis lepaktált a szerbekkel, s azon belül is a szélsőségesen magyargyűlölő **Seselj** vajda mai utódszervezetével. Bizony Pásztor úgy adta fel elemi érdekeinket, úgy mondott le a délvidéki területi autonómiáról, hogy cserébe nem kapott semmit, csupán néhány mellékes pozíciót a vadrácok kormányában. Mindent összevetve örülhet annak, hogy pár verbális fenyegetéssel és arcul köpéssel megúszta, hiszen ennél sokkal kevesebbért is lincseltek már meg, vagy akasztottak föl nálánál százszor különb embereket. Másképpen fogalmazva, aki korpa közé keveredik, számoljon vele, hogy fölfalják a disznók. (Érdemes azon is eltöprengeni, vajon a Fideszt mi készítette arra, hogy éppen őt hívják meg a kampánygyűlésekre, az összes határon túli magyar politikus közül. Bár nincsenek sokan, azért tucatnyi nála gerincesebbet bármikor meg tudnék nevezni, ha a szükség úgy hozza. Aki ilyen kétes elemekkel barátkozik, s ostobán keblére öleli őket, az könnyen maga is beszennyeződik, de legalábbis sötét árnyék vetülhet rá.)

Bayer Zsolt bármilyen furcsa és perverz figura, amolyan emberszabásúnak látszó izé, sajnos nem egyedülálló jelenség romlott és torz hírközlésünkben. Nála mintha egybevágna a külcsín és a belbecs: amilyen dagadt, fölpuftadt hólyag kívülről, annyira nagyképű, bunkó és farizeus lelkületű belülről. Azt képzei, hogy tehetséges, okos és bátor, pedig csak frázispuffogtató, tudálékos és gyáva. Ő maga a patkánypofájú, „Disznófejű Nagyúr”, aki bárkit kiszolgál tollával és egyéniségével, aki eleget fizet neki. Dolgozott ő már komcsi újságoknál, bulvárlapoknál is, majd a Magyar Nemzetnél s a Magyar Hírlapnál folytatta, s ki tudja, hol végzi a sokadik köpönyegfordítása után. Őméltóságának nincsenek világnézeti elvei és etikai, esztétikai aggályai; neki csupán gazdái és megbízói vannak, s mindig olyan témáról, stílusban és hangerővel ír-beszél, amit elvárnak tőle. Ő az, aki „svábságának” gyakori hangoztatásával elkendőzi sémi származását, s noha példás magyarnak akar látszani, valójában zsidóként is búzlik. Nincs ocsmányabb kurafi annál, aki a saját fajtáját is megtagadja, miközben minden érzékével és ravaszságával hozzájuk próbál idomulni. Valószínűleg elborzadnánk, s a belünket is kiokádánánk attól, ha kellőképpen behatolhatnánk Bayer zavaros, káoszba hajló, horrorisztikus világába. Az a cikke, amit „*Púpos lelkek*” címmel közölt lapjában (majd lényegében megismételt az Echo TV-ben), amúgy is silány sajtószínvonalunk egyik legsivárabb mélypontja. Köszönő viszonyban sincs a valósággal, halmozottan használ alpárian durva, mocskolódó, becsületsértő, nyomdafestéket alig tűrő kifejezéseket. Nem szeretném felsorolni összes kifogásolható tételét, csupán néhányat hoznék itt mutatóba: Gaudi és társai „*valahogy kigurultak a reterátról*”, „*nyilas-ávós házmesterek roncsai, unokái és reinkarnációi*”, „*két tucat súlyosan beteg nyomorult*”, „*köpködő patkányok*”, „*potenciális gyilkosok*”, „*rohadék, akit el kell takarítani*”

stb. Ezeken túlmenően az egész elkapkodott, terjengős cikk tömény hazugság, üres önisméltás és rágalomária. Hatásában vetekszik

Bánó András

videó-hamisításával, amit

Göncz Árpád

kifütyüléséről kotyvasztott össze anno. Ez a förtelmes Bayer-firkálmány szót sem érdemelne, ám pont azért nem mehetünk el mellette némán, mert egy jelentéktelen bolhát tupíroz elefánttá, hogy ezzel elterelje a figyelmet égető, húsbavágó sorskérdéseinkről. Márpedig a sajtó feladata abban is megnyilvánul, hogy ne semmiségeken csámcsogjon vég nélkül, hanem valódi problémáinkat elemezze, s azokra keressen megnyugtató megoldást. A „vihar a biliben” semmire se nyújt orvosságot, a meddő hisztériák és botrányok csak tovább rombolják az amúgy is ingatag közbizalmat.

Áder János „abszolút pártsemleges”, fideszes (köz)társasági elnök, roppant szerény érdemekkel és képességekkel; aki többek között azzal híresült el, hogy sábeszdekliben hajlongott a jeruzsálemi Siratófalnál, ill. mélységes alázattal mindnyájunk nevében, személyesen kért bocsánatot **Schweitzer József** főrabbitól, amikor állítólag szóbeli atrocitás érte az utcán. (Miközben másutt zsinagógákat és zsidó üzleteket, ingatlanokat gyűjtanak föl, ortodox temetőket, cionista emlékműveket rongálnak meg, s hivalkodó pajeszosokat bántalmaznak, addig nálunk a hajuk szála sem görbül soha. S még mi vagyunk náci, rasszisták és antiszemiták, mi nem tudunk szembenézni és leszámolni bűnös múltunkkal? Röhej, sőt röhej a köbön!) Nos, ez a bizonyos Áder megint meglepett bennünket azzal, hogy keményen elhatárolódott a történektől, s szigorúan elítélte a köpdösést (ez még rendben is lenne); utána azonban igyekezett mindezt „toleráns” faji, vallási, emberjogi köntösbe bujtatni (oltári baromság!), s végül az egész magyarság nevében bocsánatot kért a „megalázott” nemzetárulótól (a hazaáruló itt nem egészen áll meg, lévén Észak-Szerbia pillanatnyilag már/még nem tartozik hozzánk), jelesül Pásztortól. Vagyunk még néhányan csonka hazánkban, akik kikérik maguknak, hogy bárki bármit ex katedra kijelentsen helyettünk, főleg ha azzal alapvetően nem értünk egyet. Magyarország nem Áder hitbizománya, ezért a suszter maradjon a kaptafánál, s azzal foglalkozzon, ami a kötelessége! (Kár, hogy rendszerint pont erről feledkezik meg. Vajon az ártatlanul elítélt temerini fiúkért, a „devizahittel” becsapottakért, a hazai cigánybűnözők által elkövetett számtalan véres erőszak áldozataiért és egyéb sérelmekért mikor ejt könnyet ez a derék filozemita filantróp? Úgy vélem, sohanapján.)

Szerencsémre nem vagyok párttag, nem kötődöm senkihez és semmihez eltéphetetlen, szoros szálakkal. Nem presszionálhat semmilyen erő a véleményem kialakításában s annak írásbeli megfogalmazásában, ill. nyilvánosságra hozatalában. Csak a lelkiismeretemnek és Istennek tartozom elszámolni gondolataimmal, érzéseimmel, cselekedeteimmel és mulasztásaimmal. Ezért szabadságom és bátorságom mértékét, határait magam szabhatom meg. Örülök, hogy nem lettem senki szekértolója, nem kell másoknak parancsolnom és engedelmeskednem, tollam és becsületem nem eladó sehol, semmikor, senkinek. A Bayerhez hasonló bértollnokok és „médiasztárok”, a Pásztorhoz illő „politikusok” ennek erkölcsi értékét föl se képesek fogni, mert már rég egy feneketlen morális fertőbe süllyedtek, ahonnan nincsenek kiutak; pontosabban csak egy ilyen létezik, az őszinte számvetés és bűnbánó megtisztulás által. Akkor persze nincs többé kiemelt életszínvonal, rivaldafény, kitüntetések stb.; hanem rendszeres támadásokkal, üldöztetésekkel kell szembesülni, s jobb esetben is mellőzésekkel, kiszorításokkal. Olyan ez, mint **Petőfiné** a kutyák és a farkasok dala. Inkább tartozom az

utóbbiak közé, a szabadságért elszenvedve ezernyi kínt, mintsem elérve és megkapva mindent, eltűrjem mások basáskodását, s végül a pokolba zuhanjak. Ennek megfontolását ajánlom jó szívvel valamennyi honfitársamnak; vagyis annak eldöntését, hogy mi ér többet: a múlandó, pillanatnyi jólét, hatalmi pozíció, élvezet és hírnév, avagy egy küzdelmes, tisztességes pályafutás utáni üdvözülés örökkévalósága. A kérdés megértése és megválaszolása viszonylag könnyű; annál nehezebb a helyes felelet szerint élni, de higgyük el, hogy csupán így érdemes.